

at fremkalde et traktatbrud indeholder dansk ret ingen retsmidler.

I dette forhold gør bestemmelsen i ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 1, principielt ingen forskel. På grundlag af denne bestemmelse må det dog formentlig antages, at der efter omstændighederne kan påhvile vedkommende minister en forpligtelse til at søge en konflikt mellem gældende danske lovbestemmelser og en gyldigt indgået traktat afværget ved fremsættelse af et dertil sigtende lovforslag for folketinget.²² Dette kan navnlig blive aktuelt i tilfælde, hvor der i henhold til grundlovens § 19, stk. 1, er indhentet samtykke fra folketinget til indgåelse af traktaten under henvisning til, at traktaten medfører forpligtelser, »til hvis opfyldelse folketingets medvirken er nødvendig«.

Rækkevidden af ministerens forpligtelse efter ministeransvarlighedslovens § 5, stk. 1, lader sig ikke angive præcist. Spørgsmålet ses ikke at have været gjort til genstand for mere indgående behandling i den juridiske litteratur, og der kan ikke fremdrages eksempler fra praksis, hvor spørgsmålet har været aktuelt.

På det foreliggende grundlag er det derfor næppe muligt at komme spørgsmålet nærmere end ved at understrege, at der alene kan antages at påhvile vedkommende minister en forpligtelse til – inden for rammerne af gældende lovgivning eller ved fremsættelse af dertil sigtende lovforslag – at søge at tilvejebringe en rimelig grad af sikkerhed for, at den danske stat ikke pådrager sig et folkeretligt ansvar for traktatbrud. Forpligtelsen kan således ikke antages at omfatte tilfælde, hvor risikoen for traktatbrud er mere fjerntliggende.

En yderligere præcisering af forpligtelsens rækkevidde er imidlertid heller ikke påkrævet i den foreliggende sammenhæng. Her er det tilstrækkeligt at fremhæve,

at der ikke efter folkerettens almindelige regler stilles krav om foretagelse af abstrakte opfyldelseskridt med henblik på at sikre den løbende opfyldelse af indgåede traktater,

at der efter gældende dansk ret kun i begrænset omfang eksisterer en forpligtelse hertil,

men at man naturligvis i dansk ret tilstræber at sikre sig imod en mere nærliggende risiko for senere traktatbrud.

5. Foranstaltninger til sikring af traktatmæssige forpligtelsers opfyldelse

a. Tilfælde, hvor opfyldelsen er sikret uden ændring af danske retsregler

En ændring af gældende danske retsregler vil langt fra altid være nødvendig for at sikre, at danske myndigheder faktisk optræder i overensstemmelse med traktatens krav.²³

I det omfang gældende danske retsregler i forvejen pålægger myndighederne en sådan optræden, er foretagelsen af særlige abstrakte opfyldelseskridt ikke nødvendig.²⁴

Forholdet er noget mindre klart, hvor gældende danske retsregler indrømmer myndighederne et vist spillerum, der nok åbner mulighed for, men altså ikke tvinger til at optræde i overensstemmelse med traktatens krav.

Et klart eksempel²⁵ herpå foreligger i de tilfælde, hvor vedkommende administrative myndigheder på det pågældende område efter lovgivningen har beføjelse til at træffe konkrete afgørelser²⁶ efter et skøn.

Eksempel:

Efter § 5 i loven om udlændinges adgang til landet kan en udlænding udvises dels i visse nærmere angivne tilfælde, dels «... når hans forhold i øvrigt måtte give anledning dertil».

Der er således på dette område tillagt vedkommende administrative myndighed (justitsministeriet) en forholdsvis vid, skønsmæssig kompetence til at træffe afgørelse om udvisning af udlændinge, der opholder sig her i landet.²⁷

En fuld udnyttelse af denne beføjelse ville efter omstændighederne kunne komme i strid med Danmarks folkeretlige forpligtelser efter Den europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 8. Denne bestemmelse forskriver, at »enhver har ret til respekt for sit privatliv og familieliv, sit hjem og sin korrespondance«. Kravet på respekt for familielivet kan efter omstændighederne være til hinder for administrative indgreb, der som konsekvens medfører en adskillelse af f.eks. mand og hustru. Den europæiske Menneskerettighedskommission har således i flere tilfælde undersøgt, om en udvisning af en udelandsk mand gift med en indenlandsk kvinde i den konkrete sag var tilstrækkelig begrundet i de hensyn til offentlig orden og